

Tan guinyolesc com hipnòtic

La història. Madrid, barri de Carabanchel, avui. Carmen i Carlos són matrimoni amb una filla i un cosí dedicat a espectacles de màgia, en una boda familiar, el cosí hipnotitza Carlos i la vida de tots ells canvia.

Les formes. El Madrid 'cañi', de sainet costumista i olor a cocidito, futbolero i masclista, tan ranci i ahora tan actual, serveix al cineasta basc Pablo Berger (Bilbao, 1963) per

muntar una joquina inquietant, a mig camí del grotesc porno, les possessions assassines, els espectacles de fira i els estirabots surreals que haurien fet les delícies del Jardiel Ponceña, Edgar Neville o el mateix Gómez de la Serna. Però no pas. El truculent Berger no domina,

ni de lluny, el sentit de l'humor, ni el de la mesura agrimensora, que diria Franz Kafka. Per tant, el seu híbrid conte costumista deambula, zombi, entre primers plans claustrofòbics i plans de detall grandiloqüents que magnifiquen; distorsionen, la realitat social d'un relat que parlant del poder de la hipnosi, pretén hipnotitzar l'espectador. I, gairebé, ho aconseguiria si no fos perquè tot put al títol del film: abracadabra. Vaja, paraula cabalís-

tica pròpia dels bruixots i dels mags. Textura fantàstica. O fantasmagòrica. Consignat això, toca citar el periodisme sensacionalista, que si El Caso i Informe Semanal, i les ganes de treure suc a obscurs episodis familiars. Tela. *Abacadabra* es beneficia del pobre Antonio de la Torre, condemnat in saecula saeculorum a encarnar personatges tocats de l'ala. Al seu costat, Mari-

bel Verdú, mestressa del sainet esprimatxat. Un més que ridícul Josep Maria Pou amb un postís capil·lar d'apretar a córrer i no parar fins l'estret de Gibraltar. Quim Gutiérrez macarró. I un Javiví conspicu. I una Priscilla Delgado tot-terreny. Total: una bigarrada successió de gèneres cinematogràfics d'un

cinèfil jugant a director.

El fons. Compte amb qui t'allites. I no si val a badar

La imatge. Carmen i Carlos tot ballant qual flash dance al mig de la pista del barri, cobejats i corejats La frase. Te miras alguna vez con tus ojos, sosté la Carmen. És qüestió de lentilles i de diòptries. O de saber mirar els ulls.

La recomanació. Amants dels relats tèrbols i d'històries conjugals poc estimulants.

'Abacadabra'

XxDirector:
Pablo Berger.

Intèrprets:
Maribel Verdú,
José Mota,
Antonio de la
Torre, Josep
Maria Pou,
Priscilla Delgado.
Espanya, 2017.
96'. JCA Alpicat,
Funatic Lleida.